

— Dramaturgii noștri ar trebui să facă efortul de a retrăi imaginativ vârsta de 20 de ani. Este o vîrstă de răs_pîntie, care lasă urme pentru toată viața. Este momentul opțiunilor, al intrării în viață. Trebuie cunoscute și artistice aceste opțiuni — profesioni, viață de familie, prietenii... Nu exagerez afirmînd că în fiecare tînar există o mină de inspirație, întregul său univers sensibil dezvăluie omul minunat al prezentului, un om

al întrebărilor mistuitoare și al răspunsurilor chibzuite, un om al dăruirii, al dragostei pentru semenii săi. Ca să rămînem în specificul acestei discuții, fiecare gong ce anunță o ridicare de cortină ne obligă să privim sala. În nerăbdarea cu care spectatorii așteaptă o nouă și pasionantă confruntare cu viața transfigurată, citim o sănătate morală stimulatoră pentru noi și noi: acțiuni culturale. Datorăm totul publicului nostru.

Anchetă realizată de Ionuț Niculescu

Funcția educativă a teatrului pentru copii și tineret

Cred că este inutil să mai insist acum asupra faptului că teatrul, alături de celelalte arte, constituie un instrument — poate cel mai eficace — de educație politică, socială, morală și estetică a maselor.

Este de mult consacrată sinonimia teatrul — tribună de idei !

Într-o societate în care educația maselor se desfășoară după un program politic ferm, cum este societatea socialistă românească, educația tinerilor — a aceloră pentru care procesul educațional constituie principala activitate — își capătă o importanță și o responsabilitate deosebită. Educînd tineretul prin artă — deci, implicit, și prin teatru — contribuim la marea opera de importanță vitală pentru făurirea căreia își îngemănează eforturile întreg poporul : formarea omului de tip nou pe care îl preconizează societatea socialistă multilateral dezvoltată.

În perspectiva importanței sporite a teatrului ca factor educativ al tineretului, consider oportună deschiderea acestei discuții la revista „Teatrul” și nu întîrzii să particip. Aș putea face aici o teorie a teoriei valențelor educative ale teatrului... Nu. Mi se pare

mai eficient să dau cîteva exemple practice, unele chiar din experiența mea directă.

Răsfoind frumoasele pagini ale dramaturgiei actuale românești, trebuie să recunosc faptul că atît numărul cît și calitatea pieselor adreseate tineretului sînt reduse. Desigur, există îmbucurătoare excepții (de exemplu, *Acești ingeri triști* de D. R. Popescu și *Simple coincidențe* de Paul Everac). Însă numai cu acestea nu putem vorbi încă despre o valoroasă dramaturgie contemporană pentru copii și tineret. „Bătrîna” *Notă zero la purtare* constituie încă „piesa de rezistență” a genului !...

Desigur, se cere, în această direcție, și calitate, dar și cantitate. Îmi doresc un spectacol în care să dezbate probleme ale copiilor sau tinerilor de azi și sînt nevoită să-mi amîn pentru un perpetuu „mîine” surpriza descoperirii unui text bun.

O altă direcție de exercitare a funcției educative a teatrului asupra tineretului o constituie forma de reprezentare spectaculară a unui text dramatic. Pe lîngă faptul că este merit să pună în lumină ideile piesei, sarcina spectacolului constă și în a educa copiii și tineretul în spiritul bunului-gust, sensibilității, dragostei de frumos. Astăzi, mai mult decît oricînd, cei tineri, avînd la îndemînă mijloace de informare artistică mult extinse (radio, T.V., cărți, filme, reviste, albume etc.), au o evidentă deschidere către teatrul de bună calitate, în pas cu gîndirea estetică modernă, către un teatru direct, viu, penetrant, neînchisat în șabloane, acceptînd experimentul — însă întemeiat, motivat. Să nu uităm că însuși specificul vârstei tinere este o firească înclinație către noutate și încercare.

Teatrul acționează ca factor educativ, poate, cel mai evident, asupra acelor tineri care, din ce în ce mai mult, îl practică în calitate de amatori. Mă alătur hotărît celor care opinează constant pentru introducerea teatrului în programa învățămîntului de cultură generală. Din vremuri străvechi, muzica și desenul și-au găsit loc în programele de educație a tinerilor ; iar teatrul a fost inclus, de

curind, printr materiale de pradare din unele licee din S.U.A., de pildă. Activând în cadrul Complexului educativ al Municipiului București, alături de cei mai mici iubitori ai teatrului, am fost deseori impresionată și, de ce să nu recunosc, experiența mea artistică a fost îmbogățită de rezultatele obținute, fie în exercițiile de creativitate, orale și scrise, fie de elaborările teatrale concrete (scenarii, piese de teatru, spectacole) ale elevilor și pionierilor. Să luăm, de pildă, un exercițiu clasic de pregătire a viitorului interpret. Propun copiilor să-și imagineze o acțiune concretă și s-o interpreteze, rînd pe rînd, intrînd „în pielea” mai multor personaje distincte: grădinar, soldat, gospodină, savant, astronaut etc. Sau le solicit conturarea, înții în discuție, apoi pe scenă, a croului comunist. La această temă m-a emoționat cît de profund și umanizat este croul comunist în imaginația ideală a copiilor: el știe să spună povești cu zmei și zîne, să cite din fluier doine bătrînești, să

eulegă și să ofere flori, dar și să lupte pe viață și pe moarte pentru un țel nobil. Fie și numai aceste două exerciții premergătoare realizării spectacolului sînt în măsură să educe în mod substanțial sensibilitatea, imaginația, fantezia, puterea creatoare, spiritul de observație, capacitatea de a înțelege în profunzime psihologia omului, sentimentele umaniste și cîte alte trăsături frumoase menite a fi caracteristice viitorului cetățean.

M-am oprit la aceste cîteva direcții ale acțiunii educative a teatrului, deoarece părerea mea este că, dacă ar fi satisfăcute măcar aceste deziderate, hotărîtoarea funcție educativă a teatrului pentru copii și tineret ar fi mult mai judicios și eficient îndeplinită.

Magda Bordeianu

profesor la Catedra de teatru a Complexului educativ al municipiului București

Spectacole în cinstea Congresului al X-lea al U.T.C., a Conferinței a X-a a U.A.S.C.R. și a celei de-a III-a Conferințe naționale a Organizației pionierilor

„În graiul vremii mele“

În zilele de continuă și efervescentă activitate care au precedat Congresul U.T.C., Conferința U.A.S.C.R. și cea de a III-a Conferință națională a Organizației pionierilor, asemeni întregului tineret din țara noastră, studenții de la I.A.T.C. s-au aflat în primele rînduri. Ei au preconizat și au participat la acțiuni politico-profesionale interesante, atractive, educative. Un adevărat omagiu adus celor trei mari evenimente politice din viața tineretului nostru îl constituie poemul-spectacol intitulat, sugestiv, În graiul vremii mele.

După cum ne spunea președintele Consiliului Asociației Studenților Comuniști din Institut, Costin Antonescu, realizarea unor asemenea spectacole de poezie patriotică a devenit o tradiție în Institut. În fiecare an școlar, stagiunea la „Studio” se deschide cu un astfel de spectacol. Anul acesta, În graiul

vremii mele se vrea un spectacol de o amploare deosebită, realizat după un scenariu și în regia a doi asistenți: Adriana Popovici și Cornel Wendel, cu sprijinul asistentei Amelia Kretzer (mişcare).

„Poemul-spectacol În graiul vremii mele — ne spunea Adriana Popovici — a preluat titlul dintr-o poezie a mea. Compus din cinci părți, intitulată semnificativ: Omul-Munca-Sărbătorea-Patria-Partidul, spectacolul folosește texte din numeroase lucrări ale poezilor noștri: A. Davila, Zaharia Stancu, Tudor Argezi, Nicolae Labiș, Al. Andreișoiu, Nichita Stănescu, A. E. Baconsky, N. Tăutu, Tudor George, D. Karnabat, Cezar Baltag, Bartalis Ianos, Eugen Frunză și alții. Imbinînd recitarea cu muzica și dansul, dorim să imprimăm reprezentăției măreția expresivă care să corespundă scopului propus“.

Pe această linie, la I.A.T.C. au prins viață și alte inițiative izvorîte din dorința studenților de a fi participanți direcți la activitatea politică a tineretului. Așa, de pildă, s-a organizat un festival de filme realizate de studenți. Au fost prezentate creații vrednice de interes, printre care: Turnee în provincie de Mircea Dobre Mureșan, Moartea lui Pătru